

[Glønsgård]

den pågældende tid, og vi meddelte samtidig, at vi formentlig så mellem anden og tredje behandling ville fremsætte ændringsforslag. Det er det, der er sket, så derfor er der ikke noget i denne sag at klandre os for.

Hr. Haunstrup Clemmensen sagde også, at nu har vi behandlet lovforslaget i 4 måneder — det er nu kun 3 måneder, men lad det være — og i den tid havde man jo haft mulighed for partierne imellem i udvalgsarbejdet at diskutere lovforslaget. Dertil skal jeg kun sige til hr. Haunstrup Clemmensen, at det er jo ikke nemt at diskutere med partier, som ikke er til stede; derfor har det været nødvendigt at tage den diskussion op i det tidsrum, hvor også det parti, som hr. Haunstrup Clemmensen repræsenterer, var til stede i udvalgsarbejdet.

Hr. Arne Bjerregaard sagde, så vidt jeg forstod, at man kunne støtte det konservative folkeparti i forslaget om delingen af den nuværende supplerende butikstid, altså over 2 dage. Jeg vil gerne sige til hr. Arne Bjerregaard, at jeg har forstået på fru Ritta Ahm, at kristeligt folkeparti ikke var indstillet på at dele den supplerende butikstid, som det konservative folkeparti foreslår, på maksimalt 2 dage. Jeg beklager, at jeg formentlig ikke har forstået hr. Arne Bjerregaard, men jeg vil gerne høre, om kristeligt folkeparti ønsker, at den supplerende butikstid, som det konservative folkeparti siger det, må deles over 2 dage, altså om kristeligt folkeparti kan støtte det konservative folkeparti i dette ændringsforslag.

Hr. Kurt Hansen siger, at man ikke kan støtte, at kunder i en frisørsalon eller andre saloner ikke må betjenes en time efter. Jeg må sige til hr. Kurt Hansen: det ville se lidt mærkværdigt ud, såfremt man kom ud fra frisøren og kun var halvfærdig, eller endnu værre, hvis man sad på en skønhedssalon, en fodsalon, med den ene fod i baljen og så skulle slutte, fordi klokken var 17.30. Det kan da vist ikke være hr. Kurt Hansens mening. Der må dog være en vis rimelighed i, at de pågældende kunder har mulighed for at få foden op af baljen, inden de bliver smidt ud.

Ministeren sagde, at alle i lukkelovskommissionen kunne tiltræde det, vi nu var ved at gennemføre. Jeg vil gerne spørge fru Dorte Bennedsen, om denne udtalelse er

korrekt. Hvis det er tilfældet, så vil jeg gerne endnu en gang have uddybet, hvordan man i lukkelovskommissionen efter handelsministerens bemærkninger kunne tiltræde denne liberalisering og så ikke ønske at tage ansvar for den i folketinget.

Aase Olesen (RV):

For at undgå misforståelser vil jeg gerne sige til handelsministeren i forbindelse med det, jeg sagde om denne lov, som jeg mener er meget vanskelig at overholde og meget vanskelig at administrere, at jeg ønsker naturligvis, at denne lov skal overholdes. Ellers var man helt ude i tovene. Jeg ville ikke under nogen omstændigheder herfra sige, at man ikke burde overholde loven. Jeg har bare brugt de talrige eksempler, vi har fået. Jeg havde nær sagt, at hvert evige eneste udvalgsbilag, vi har fået i udvalget, viser, at der er behov for en ændring. Det har jeg brugt som argument imod den påstand, at der ikke var behov i virkeligheden for at ændre den gamle lukkelov.

Men det, der kaldte mig herop, var hr. Arne Bjerregaard, som talte meget smukt om nærbutikkerne og om, at nu skulle de slagtes. Det er altså nødvendigt at sige, som det er blevet sagt allerede af en af de foregående talere, at der er ingen lov i dette land, der påbyder nogen at holde åbent et bestemt tidsrum. Man kan holde åbent 40 timer eller 30 timer eller 20 timer. Men det er klart, at konkurrencen sætter visse grænser for, hvor langt ned man kan gå i åbningstid.

Det er vist klart for alle, at nærbutikker i dag ikke kan konkurrere på pris og på vareudvalg. Det skyldes mange, mange andre ting end lukkeloven. Men det skyldes måske også lukkeloven. I store dele af Danmark — det er selvfølgelig især omkring de store byer — har folk langt til og fra arbejde, og hvis lukkeloven kan konkurrere på personlig betjening og på nærhed, så hjælper nærheden jo ikke noget, hvis man er tvunget til at lukke præcis kl. 17.30, når kunderne vender hjem til boligområdet. Jeg er udmærket klar over, at mange nærbutikkernes indehavere ikke er enige med mig, men jeg tror i virkeligheden, at det bedste konkurrencemiddel, man kunne give dem, var tilladelsen til selv at bestemme, hvornår de ville holde åbent.

Hr. Arne Bjerregaard ville have set, hvis han havde fulgt førstebehandlingen, at jeg